

Arrest

nr. 147 661 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde geeft de verzoekende partij op 16 december 2013 een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) Naam, voornaam: A. D.
geboortedatum: (...)1990
geboorteplaats: Moulvibazar
nationaliteit: Bangladesh

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als D., A. en als geboren te Moulavibazar of te Njoulvibazar

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03.06.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied van 29.05.2013, hem betekend op 03.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 29.07.2013. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexes.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar de Ivoorkust.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod,, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat het inreisverbod en de negatieve beslissing op de regularisatieaanvraag van verzoeker immers op dezelfde dag zijn gegeven.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoeker.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, zijn langdurig (voornamelijk legaal) verblijf, zijn blijf van integratie en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verwerende partij stelt dat verzoeker weigert een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Verwerende partij haalt zijn procédure, nota bene, zelf aan!

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker het leven dat hij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoeker doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Bangladesh een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met haar specifieke situatie. Wat betreft deze 'specifieke situatie' verwijst de verzoekende partij naar haar vrees voor vervolging in Bangladesh, haar langdurig (voornamelijk legaal) verblijf, haar blijf van integratie, het feit dat zij volgens haar dient geregulariseerd te worden, en het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij haar langdurig (volgens haar voornamelijk legaal) verblijf niet aannemelijk maakt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij reeds op 7 september 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker kreeg, en op 17 januari 2013 en 29 mei 2013, na haar tweede asielaanvraag, opnieuw een dergelijk bevel heeft ontvangen. Aangezien de verzoekende partij op 28 september 2010 een eerste asielaanvraag indiende, kan in casu geen gewag gemaakt worden van 'voornamelijk legaal' langdurig verblijf, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert.

Evenmin maakt de verzoekende partij op enige concrete wijze haar beweerde integratie aannemelijk. Zij beperkt zich tot een loutere bewering. Verder ziet de Raad niet in hoe het feit dat de verzoekende partij geen strafbare feiten heeft gepleegd, een 'specifieke situatie' zou zijn. Minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

Wat betreft de beweerde vrees voor vervolging stelt de Raad vast dat de verzoekende partij reeds twee maal een asielaanvraag indiende, die telkens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Ook het beroep tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal werd door de Raad afgewezen. Bovendien maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in Bangladesh. Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 7 augustus 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) indiende. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16 december 2013. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening zou gehouden hebben met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt verder dat de weigering van regularisatie duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod, maar dat dit niet in de motivering wordt vermeld. Dit onderdeel mist feitelijk grondslag. Het betreffende inreisverbod vermeldt immers expliciet de redenen waarom het werd afgeleverd: *"Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied van 29.05.2013, hem betekend op 03.06.2013. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 29.07.2013"*. De weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 7 augustus 2013 ligt dus duidelijk niet aan de basis van dit inreisverbod, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt. Dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dezelfde basis die zou zijn gegeven als dit inreisverbod doet niet ter zake.

De verzoekende partij stelt verder dat zij zeker wel een einde wilde maken aan haar onwettige verblijfssituatie, gezien haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij maakt dit echter niet aannemelijk, gezien de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die in het verleden reeds werden afgeleverd, zoals hiervoor werd weergegeven. Dat deze bevelen niet werden uitgevoerd, blijkt duidelijk uit het feit dat de verzoekende partij zich nog op het grondgebied bevindt. Uit voornoemde bevelen blijkt overigens dat het motief van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC